

VSDTP:n KESKUSKOMITEAN KIRJE „NASHE SLOVON” TOIMITUKSELLE ⁸⁰

Kunnioitetut toverit! Olemme kanssanne aivan samaa mieltä siitä, että kaikkien todellisten sosialidemokraatti-internationalistien yhteenliittäminen on tämän hetken ajan-kohtaisimpia tehtäviä... Ennenkuin annamme vastauksen käytännölliseen ehdotukseenne, pidämme välttämättömänä muutamien ennakkokysymysten avomielistä selvittämistä saadaksemme tietää, olemmeko todella samaa mieltä perusasioista. Paheksutte täysin oikeutetusti sitä, että Aleksinski, Plehanov y.m. kirjoittelevat ulkolaiseen lehdistöön esittäen omat mielipiteensä „Venäjän proletariaatin tai sen vaikutusvaltaisten ryhmien” mielipiteinä. Tätä vastaan *pitää* taistella. Mutta että voitaisiin taistella, pitää kiinnittää huomio pahan alkujuureen. On aivan epäilyksetöntä, että ei ole ollut eikä ole sen suurempaa turmellusta kuin on paljon puhuttujen ulkomaisten „virtausten” niin sanottu edustusjärjestelmä. Ja siinä suhteessa meillä tuskin on oikeutta syyttää ulkomaalaisia. Muistellaanpa lähimenneisyyttä. Eikö sitten tuossa samassa Brysselin neuvottelukokouksessa (heinäkuun 3 p:nä 1914) suotu Aleksinskillle ja Plehanoville (ja yksinkö vain heille) tilaisuutta esiintyä „virtauksina”? Voidaanko tämän jälkeen ihmetellä, jos ulkomaalaiset pitävät heitä nytkin „virtausten” edustajina? Tätä pahaa vastaan et voi tehdä mitään sen tai tämän julistuksen avulla. Siinä tarvitaan pitkällistä taistelua. Jotta se olisi menestyksellistä, on meidän sanottava kerta kaikkiaan, että tunnustamme vain *järjestöt*, jotka ovat vuosikausia olleet yhteydessä työläisjoukkoihin ja jotka ovat saaneet valtuutensa vaikutusvaltaisilta komiteoilta y.m.s., ja että

me leimaamme työläisten pettämiseksi sen järjestelmän, jonka vallitessa $\frac{1}{2}$ tusinaa intelligenttejä, julkaistuaan 2—3 sanoma- tai aikakauslehden numeroa, julistautuu „virtaukseksi” ja vaatii itselleen „tasavertaisuutta” puolueen rinnalla.

Olemmeko tässä asiassa samaa mieltä, kunnioitetut toverit?

Sitten — internationalisteista. Eräässä lehtenne hiljattain julkaistussa pääkirjoituksessa Te luettelette järjestöt, jotka Teidän mielestänne ovat internationalismin kannalla. Niiden joukossa on yhtenä ensimmäisistä merkitty... Bund. Haluaisimme tietää, millä perusteilla Te oikeastaan luette Bundin internationalisteihin kuuluvaksi? Sen Keskuskomitean päätöslauselma ei sisällä ainoatakaan selvää sanaa sosialismin kipeistä kysymyksistä. Tämä päätöslauselma huokuu mitä aatteettominta eklektisismiä. Bundin äänenkannattaja („Informasjonnyi Listok”⁸¹) on epäilemättä saksalaismielisen shovinismin kannalla tai se muodostaa ranskalaisen ja saksalaisen shovinismin „synteesin”. Eihän Kosovskin artikkeli suotta kaunistanut „Neue Zeitin”, siis sellaisen aikakauslehden palstoja, joka (toivottavasti olette tässä asiassa samaa mieltä kanssamme) nykyään kuuluu niin sanottujen „socialististen” julkaisujen säädyttömimpiin.

Kannatamme kaikesta sydämestämme internationalistien yhteenliittymistä. Tahtoisimme kovin, että heitä olisi enemmän. Mutta eihän saa pettää itseään, ei saa lukea internationalisteihin kuuluviksi ihmisiä ja järjestöjä, jotka internationalisminsa puolesta ovat epäilemättä „kuolleita sieluja”.

Mitä internationalismilla käsitetään? Voidaanko lukea internationalisteihin esim. ne, jotka puoltavat Internationalen jälleenrakentamista molemminpuolisen „armahduksen” periaatteen pohjalla? „Armahdus”-teorian huomatuin edustaja, kuten tiedätte, on Kautsky. Samassa hengessä esiintyi myös Victor Adler. Mielestämme armahduksen puoltajat ovat internationalismin vaarallisimpia vihollisia. Internationale, joka jälleenrakennettaisiin „armahdus”-periaatteen pohjalla, tekisi sosialismin kokonaista päänmittaa matalammaksi. Ei voida lainkaan sallia minkäänlaisten myönnytysten tekoa eikä minkäänlaisten

sopimusten solmimista Kautskyn ja kumpp. kanssa. Mitä päättäväisin taistelu „armahdus”-teoriaa vastaan on internationalismin *conditio sine qua non* *. On hyödytöntä puhua internationalismista, jos puuttuu halua ja valmiutta katkaista lopullisesti välit „armahduksen” puoltajiin. Ja nyt kysytään — olemmeko me samaa mieltä tässä peruskysymyksessä? Kerran lehdessänne taisi pilkahtaa esiin jotain kielteisestä suhtautumisesta „armahdus”-politiikkaan. Mutta myöntäkää, että ennenkuin ryhdytään joihinkin käytännöllisiin toimenpiteisiin, meillä on oikeus pyytää Teitä esittämään yksityiskohtaisesti kantanne tässä kysymyksessä.

Ja tähän liittyy kysymys suhtautumisesta Organisaatiokomiteaan. Jo ensimmäisessä Teille lähettämässämme kirjeessä ** katsoimme tarpeelliseksi sanoa Teille avomielisesti, että on olemassa vakavia perusteita epäillä tuon laitoksen internationalistisuutta. Te ette ole yrittäneet kumota tätä mielipidettä. Kysymme Teiltä uudestaan — mitä perusteita Teillä on pitää Organisaatiokomiteaa internationalismin kannalla olevana laitoksena? Eihän toki kukaan voine vakavissaan kieltää, että P. B. Axelrodin kanta, jonka hän on esittänyt muutamissa lehtikirjoituksissaan, on selvästi shovinistinen (miltei plehanovilainen) kanta. Ja Axelrodhan on epäilemättä Organisaatiokomitean huomatuin edustaja. Edelleen, tarkastelkaapa Organisaatiokomitean virallisia esiintymisiä. Sen selostus Kööpenhaminan konferenssille ⁸² oli kirjoitettu sellaisessa sävyssä, että Saksan äärimmäiset shovinistit ottivat siitä uusintapainoksen. Samanlaisia ovat Organisaatiokomitean „Ulkomaisen sihteeristön” esiintymiset. Parhaassa tapauksessa ne ovat sanomatta mitään tarkoin määriteltyä. Ja toisaalta Larin — virallisesti Organisaatiokomitean nimissä eikä minkään ulkomaisen sihteeristön nimissä — on esittänyt lausuntoja, jotka on suunnattu shovinismin puolusteluun. Onko se internationalismia? Ja eikö ole selvää, että Organisaatiokomitea kokonaisuudessaan on molemminpuolisen „armahduksen” kannalla.

Edelleen, mitä takeita on olemassa siitä, että Organisaatiokomitea edustaa jotain voimaa Venäjällä? Nyt, „Nasha

* — välttämätön ehto. *Toim.*

** Ks. tätä osaa, ss. 111—114. *Toim.*

Zarjan” esiintymisen jälkeen, tämä kysymys on erittäin aiheellinen. „Nasha Zarjan” ryhmä on vuosikausia noudattanut omaa linjaansa, se on perustanut joka päivä ilmestyvän sanomalehden ja harjoittanut oman henkensä mukaista joukkoagitaatiota. Entä Organisaatiokomitea?

Me kaikki myönnämme, että asiaa ei ratkaise voima-suhte ulkomaisissa ryhmissä, Zürichissä, Pariisissa y.m., vaan asian ratkaisee se, kenellä on vaikutusta Pietarin työläisten ja koko Venäjän työläisten keskuudessa. Tätä meidän tulee pitää silmällä kaikissa askelissamme.

Tällaisia ovat mielipiteemme, jotka halusimme Teille esittää. Olemme erittäin iloisia, jos saamme Teiltä seikka-peräisen ja selvän vastauksen kaikkiin näihin kysymyksiin. Sitten voidaan harkita, mitä edelleen tehdään.

*Kirjoitettu maaliskuun 10 (23)
pnä 1915*

*Julkaistu ensi kerran v. 1931
XVII Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan N. K. Krupskajan
kirjoittaman jäljennöksen mukaan*
